

V perinách

1

Stál tam a pozeral na mňa. Po tých rokoch to aj tak bolo ako po prvýkrát. Ako po prvýkrát, čo na mňa pozrel. Už len sedem dní a bude to naposledy.

V rukách držal tanier. Palacinky.

Usmiala som sa a on vošiel.

Navrhol, aby sme sa išli prejsť. Prejsť do záhrad, kde sme sa spolu pred siedmimi rokmi prvýkrát hrali alebo vlastne ani nehrali. On mal vtedy šesťnásť a ja pätnásť. Vlastne to bolo po prvýkrát, čo sme sa videli a mohli si to aj pamätať.

Pamätám si ako ma sotil na zem, keď som mu zobrala jeho loptu, s ktorou si kopal. Ja som sa len chcela hrať s ním. Pamätám si ako sa smial zatiaľ čo ja som mala slzy v očiach. Ale potom sa smiať prestal. Zdvihol ma a mocne objal. „Už nikdy ti neublížim.“ Zašepkal. Ja som mu uverila.

Verím aj doteraz. Aj keď mi už ublížil. Ublížili sme si navzájom.

Bok po boku sme kráčali keď sa otočil ku mne a zotrel mi slzu. Teplú slzu stekajúcu po mojom líci. Tú slzu, čo niesla celú bolesť na spomienku spreď siedmich rokov.

Jeho dotyk bol tak jemný. Nezmenil sa. Chýbal mi.

„Nikdy ti neublížim.“ Zašepkal to, čo vtedy. „Už si mi ublížil.“ Zašepkala som späť. Tak potichu, že sa ten šepot zdal byť nepočuteľným.

On nemo pokračoval v prechádzke, aj keď to počul.

Ani jeden z nás moju poznámku nekomentoval. Nechali sme tichú pravdu nech prekričí svet okolo nás.

Ako mohol byť a nebyť vedľa mňa zároveň?

Tak sme sa zmenili za tých sedem rokov. Všetko sa zmenilo.

V tichu som ležala v červených perinách a vonku žiaril len mesiac, keď vošiel do izby. V ruke držal vankúš. Usmial sa. Aj keď sa snažil nebol to pravý úsmev.

Chytila som svoj vankúš. Skočil na posteľ a začali sme sa nekontrolovateľne mlátiť vankúšmi. Ako deti. Nevinné a plné šťastia.

Vankúš sa roztrhol a perie sa rozlietlo po celej izbe.

Obaja bez síl sme padli do perín. Pritiahol si ma k sebe, hoci to bolo to, čo robiť nemal a pobožkal na čelo, aj keď to bolo zakázané.

„Dobrá noc.“

Bolo fajn zas zaspávať v jeho objatí. Počuť jeho bijúce srdce. Cítiť jeho teplý dych.

Prvý deň sa skončil. Už len šesť.

Opäť som tam bola slza na mojom líci. Už mi ju však nemal kto utrieť. On spal.

2

Nestál pred dverami. Bol už vo vnútri. Stál však len pri dverách a pozeral na mňa. Opretý o ne ramenom. Každým dňom bol bližšie. No nikdy nebol dosť blízko.

Po izbe rozvoniavali vafle. Hoci voňali sladko a dokonale, mala som chuť na niečo slané.

Poobede ma zobral pri jazero. Prialo by som si nevedieť kam ideme. Tak ako kedysi. Tam ma učil prvýkrát plávať. Prišlo mu divné, že šesťnásťročné dievča nevie plávať. To bolo pred šiestimi rokmi.

Držal ma nad vodou a niesol tam, kde som nedočiahla. Voda bola tmavá. Desila ma. Zrazu som sa mu zošmykla a ponorila som sa do ten tmavej studenej vody. Nadýchla som sa vody a začala sa dusiť.

Mala som pocit, že sa stále potápam hlbšie a hlbšie hoci som stále bola len kúsok pod hladinou. Pamätám si jeho ruky ťahajúce ma nad hladinu.

„Prepáč, už nikdy ťa nepustím.“ Objala som ho a vedela, že to myslí vážne.